

Sborový dopis

Farního sboru Českobratrské církve evangelické v Miroslavi

Miroslav, 9. října 2020

Bratři a sestry, milí přátelé,
v tomto sborovém listě se chceme věnovat aktuální situaci ve sboru a tématu díkčinění, tématu vděčnosti.

Téma vděčnosti je na místě. Vrcholí sklizeň plodů země a pomalu se připravujeme na zimní období. Proto bychom chtěli téma vděčnosti otevřít, aby mezi námi rezonovalo i poté, co bude slavnost díkčinění za námi.

Letošní díkčinění se koná za mimořádných okolností. Náš čas je ovlivněn pandemií covid-19, která ochromuje společnost i náš sborový život. Jsme opatrní i plní obav. Virus je téma každodenních zpráv v médiích i reálného života v našem nejbližším okolí. Nemůžeme to ignorovat. Situace budí vášně, stres, našťvanost a blbou náladu. Ale také vede k zodpovědnosti. V těchto souvislostech otevíráme téma vděčnosti a téma díkčinění Bohu za jídlo, živobytí, zemi a život. Souvislost je to velmi zajímavá. Přál bych si, aby nás to přivádělo k novým myšlenkám a úvahám.

Další souvislostí je stav naší planety, přírody a životního prostředí, a způsob, jakým s darem Božího stvoření nakládáme, zkrátka téma ekologické. I toto téma budí velké vášně a rozepře mezi námi. Subjektivně se k tomu můžeme stavět, jak chceme, ale objektivní stav světa, přírody a životního prostředí je vážný. Projevují se negativní jevy. Mění se klima planety, ubývá voda v krajině, probíhá eroze orné půdy, kůrovcová kalamita, miliony lidí migrují za lepším živobytím. A mohli bychom jmenovat další skutečnosti, které nás už teď reálně dostihují. Nelze před tím zavřít oči. I to je souvislost díkčinění a tématu vděčnosti. K jakým myšlenkám nás to přivede?

To vše mě vede k biblickému textu z Páté knihy Mojžíšovy...

Biblický text Deuteronomium 6, 10-13:

„Až tě Hospodin, tvůj Bůh, přivede do země, o které přísahal tvým otcům Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi, že ti ji dá, a dá ti veliká a dobrá města, která jsi nestavěl, domy plné všeho dobrého, které jsi nenaplnil, vykopané studny, které jsi nevykopal, vinice a olivovníky, které jsi nevysadil, a budeš jíst a nasytíš se, pak si dávej pozor, abys nezapomněl na Hospodina, který tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví. Hospodina, svého Boha, se budeš bát, jemu budeš sloužit, při jeho jménu přísahat.“

Boží lid, starozákonní Izrael, stojí před branami země. Dostali ji k životu jako dar od Boha. Sami ji nevybudovali, nezařídili. Pro život v této darované zemi dostávají od Mojžíše poslední kázání, napomenutí. Mojžíš vyřizuje slovo Boží, Boží vůli.

Čekali bychom, že tu zazní slova o vděčnosti: „Buďte vděční, že máte možnost žít!“ Ale nic takové zde neslyšíme. Slyšíme zde jiné napomenutí: „Dávej si pozor, abys nezapomněl na Hospodina, který tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví.“

Rozumím tomu tak, že počátkem všech našich vztahů k životu, k zemi, krajině, přírodě i mezilidskému společenství je vztah k Bohu. Tak zní poselství lidem Izraele. Jaký bude váš vztah k Hospodinu, dárci života a svobody, takový bude váš vztah k zemi a krajině života a lidskému společenství. To jistě neznamena, že když se každý den pomodlím, tak mi Hospodin zařídí dobrý život a úspěch. Tak automaticky to nefunguje. Jde o to, co má člověk

ve svém srdci a jakýma očima se dívá kolem sebe. Kým se člověk nechává ve svém užívání světa vést a inspirovat. Bůh, který vyvádí z otroctví do svobody, jistě nefandí tomu, aby člověk zotročoval sebe sama, přírodu, krajinu. Bůh, který přivádí k životu, jistě nefandí tomu, aby člověk ničil život druhého člověka, přírodu, životní prostředí, planetu Zemi, stvoření. Bůh má obavu, že když člověk (Izraelci, my dnes) zapomeneme na Boha života, na Boha, který v tvůrčí lásce tvoří pro druhé život, začne člověk ničit sám sebe. Toto biblické poselství nás oslovuje. Věřím, že nás vede k zamyšlení, jak žít, abychom pokud možno co nejméně ničili Boží stvoření. Chceme být Bohu vděční za dary jídla, pití, za dary života, úrody. To je dobře. S vděčností začněme tím, že znovu budeme naslouchat Bohu, který nám dal život i zemi, jídlo i domov. Vzdávejme Bohu dík nejen jednou za rok, ale stále, už tím, že nebudeme zapomínat na Hospodina.

V nejbližší době nás čeká zvláštní sborový život. Nebudeme moci konat mnohá setkávání, shromáždění. Nebudeme žít tak, jak jsme zvyklí. Neberme to jako tragickou záležitost ani jako křivdu ani jako katastrofu. Je to v jistém smyslu určitá příležitost si uvědomit, jak jsou všechny věci vzácným a křehkým darem – věci, které obvykle bereme tak samozřejmě. Vezměme současnou situaci jako možnost si uvědomit nesamozřejmost toho, co máme, co dostáváme darem. V této souvislosti se ukazuje křesťanova vděčnost Bohu v novém světle. Díky za to.

David Sedláček

Představení bratra vikáře

Od 1. října na dobu jednoho roku začíná v našem sboru působit bratr vikář. Poprosil jsem ho, aby se prostřednictvím tohoto listu představil.

Vděčný chvalozpěv na nový domov

Vážení a milí přátelé, sourozenci v Kristu,
bratr farář Sedláček mne požádal, abych se Vám na několika řádcích představil. Jmenuji se Richard František Vlasák a jsem velice rád, že mohu být na jeden rok hostem vašeho sboru jako vikář. Svou vizitku bych rád začal vzpomínkou na jeden milý kout u mých prarodičů – nad dveřmi pradědečkova bytu byl v krásném písmu vyveden nápis: „Kde víra, tam láska. Kde láska, tam Bůh. Kde Bůh přebývá, nouze nebývá.“ Odhadli jste správně, pocházím z poutavých jižních Čech, z Táborska. Ale Boží vedení mne vedlo skrze nejrůznější kouty Evropy, zakusil jsem radost i zkoušky, byl jsem novinářem i historikem, vyučoval v různých školách i hrál rugby. Zkrátka, cesty se klikatily a mně nezbývalo, než se po nich dát, Boha i druhé snažit se milovat, protože lásce, které se mi od Něj i bližních dostávalo, nešlo odolat. Nakonec jsem přišel mezi vás a je mi mezi vámi a s vámi dobře a byl bych rád, kdyby vám se mnou rovněž.

Nejdříve jsem studoval kulturní historii v Českých Budějovicích. Láska k umění, literatuře a hudbě mne provázela vždycky a posiluje dodnes. Na konci studia jsem byl na pár měsíců správcem zámku v Třeboni. Krásné věci – porcelán, obrazy i nábytek – mne učily ctít

řemeslnický um našich předků. Theologii jsem se tehdy věnoval dálkově v Praze a prezenčně v Českých Budějovicích a také rok v jihoněmeckém Tübingenu.

Po návratu jsem se stal krajským politickým komentátorem v jihočeském Deníku. Na jeho stranách jsem se zabýval regionální politikou, snažil jsem se občany povzbuzovat svými glosami, psal jsem sobotní Zamyšlení na neděli. Stal jsem se nepříjemným místním zákulisním hráčem, a musel odejít, živil jsem se vším možným a začal hrát rugby. Miluji dodnes vůni trávníku a hlíny, těšil jsem se z překonávání limitů i zažití přátelství, které v rugby nikdy nekončí.

Na dva roky jsem byl historikem v Husitském muzeu v Táboře, staral se o pozůstalost Hany a Edvarda Benešových nebo provázel po městě husitů, pořádal přednášky a začal spolupracovat na knihách a výstavách pro nejmenší čtenáře a diváky. V průběhu onoho času jsem se rozhodl vydat na duchovenskou dráhu. Pomáhal jsem sboru ve Velké Lhotě u Dačic jako presbyter, kazatel, učil jsem náboženství i hrál s dětmi zmíněnou oblíbenou hru. Svou jáhenskou praxi jsem absolvoval ve Vanovicích, sboru krásných, zbožných lidí. Ve svém vzdělávání v theologické antropologii jsem se zaměřil na čas přestupového hnutí po vzniku republiky, které mne přivedlo na fakultu v Lipsku.

Nikdy nezapomenu, jaký moment radosti, štěstí i svobody se rozhostil v mém srdci i mysli, když zazněly povědomé tóny Mendelssohnovy Reformační symfonie v Gewandhausu. Zabýval jsem se sociologií, dějinami církví ve 20. století nebo Starým zákonem. A pak přišlo rozhodování – věnovat se dál doktorské theologické antropologii v Budějovicích, nebo dostudovat evangelickou theologii v Lipsku a posléze třeba jinde? Vydal jsem se na cestu víry a služby, věda počká. Nový zákon, náboženská pedagogika a systematika plnily mé zápisníky, skládal jsem zkoušky z kazatelství. V Lipsku jsem byl též praktikantem v kostele sv. Tomáše, v kostele Bachově, a stal jsem se tak členem sboru zvyklého na krásnou hudbu, sboru niterně zbožného i politicky a sociálně činného. Měsíční praxe mne přivedla do Greifswaldu na břehu Baltu – opět jiné prostředí a znovu inspirující lidé. Bylo potřeba někde dokončit studium, a tak jsem své štěstí zkusil v Basileji, městě reformátorů i podnětného bohosloví. Cestu mi umetával český rodák Jan Milič Lochman, který zde byl profesorem, ještě než jsem se narodil.

Když o někom chcete ve Švýcarsku říci, že je to skvělý člověk, nazvete jej der feine Mensch – a takovým přesvědčeným obhájcem české reformace právě Jan Milič Lochman byl. Psal jsem o něm svou absolventskou diplomovou práci.

Zájem o náboženskou pedagogiku mne zavedl do Falcké zemské církve, kde je jí věnován celý jeden rok vikariátu. Nejdříve jsem vyučoval na základní škole, později na učilišti náboženství, které je do maturity nebo výučního listu povinné. Zejména na učilišti představovala výuka mezi muslimy nebo lidmi bez víry velkou výzvu, kterou jsem rád přijal a dodnes z této zkušenosti čerpám. Koronakrize překazila můj plán nastoupit do praxe v českém sboru v Zürichu, ale umožnila sloužit a sžívat se s českým prostředím po mnoha letech pobytu v cizině.

Na začátku svého představení jsem citoval ze zdobeného listu z domu svých prarodičů. Mé první dny v Miroslavi slova o lásce, Bohu a domovu jen potvrzují. Hledám mezi vámi a s vámi nový domov a zpívám svůj vděčný chvalozpěv Bohu. Chtěl bych vás poprosit, abyste mne provázeli svou modlitbou, radou a pomocí.

I já jsem zde pro vás.

Srdečně,

Richard F. Vlasák

Zamyšlení na téma díkčinění od některých členů sboru

Milé sestry, milí bratři,

zeptal jsem se sestry Lii Ryšavé a bratra Erika Schwarzbacha, zda by nechtěli do tohoto sborového listu přispět na téma díkčinění, vděčnosti a také ekologie, životního prostředí. Oni vyslyšeli a napsali pro nás následující zamyšlení.

Úvaha o hrozbě klimatických změn

Uchvátilo mě nedávné kázání našeho faráře na text Izajáše 5,1-7. Měl jsem pocit, jako by prorok mluvil o současnosti, kdy Země sužuje člověkem způsobené dramatické oteplování, vyvolávající jak rekordní požáry v Austrálii, v USA i za polárním kruhem, tak i tání arktických a antarktických ledovců, stoupání hladiny moří, rekordní cyklony, leckde nebývalé sucho, jinde zas katastrofální záplavy a epidemie dříve neznámých nemocí. Jak by asi text s Hospodinovým poselstvím zněl přenesený do současnosti a adresovaný celému lidstvu, nejen Israeli? Možná takto:

Vytvořil jsem pro člověka skvělou Zemi.

Umístil jsem ji přesně tak blízko Slunci, aby měla teplotu vhodnou pro život a ochránil ji silným magnetickým polem před dopady nebezpečných kosmických částic. Vybavil jsem ji vším potřebným: řekami, mořem, úrodnou půdou, čistým vzduchem, lesy, pastvinami a okrášlil nádherou květin. Člověk však to skvělé prostředí svou chamtivostí a bezohledností ničí.

Sud'ťe, zda pochybil člověk, nebo já, Hospodin.

Co jsem měl jako Stvořitel ještě více člověku nabídnout? Když jsem očekával, že člověk bude jako dobrý hospodář pečovat o Zemi, jak to, že přináší zkázu?

Víte, co udělám? Nebudu už člověka chránit, dopustím na něj povodně, smrtící vedra a požáry, krajina zpustne, odkloním mraky, aby již nezavlažovaly pole, a uprchlíci se povalí zeměmi.

Tento obrázek, symbolizující lidstvo v podobě zestárlého Adama a Evy, odráží trochu sarkasticky, pesimisticky i úsměvně, kam jsme to dopracovali. Vždy žasnu nad hlubokou moudrostí biblického příběhu o zákazu požití plodů stromu vědění dobrého i zlého, které mohou přinášet současně dobro i zkázu. Je na nás, k čemu se přikloníme.

Erik Schwarzbach

Podzimní zamyšlení

Letní čas je za námi i babí léto už je minulostí, včera nad naší zahradou poprvé zakrákali havrani. Je podzim, trochu jiný, než jsme až dosud byli zvyklí. Zneklidňuje nás to. Podzim hýřivá barvami, teď je zelené listí stále ještě na stromech, i tráva je neobvykle bujná, a prší často a docela dost.

Je podzim, trochu jiný, než jsme až dosud byli zvyklí. Jako kdybychom doháněli to, co jsme v létě zanedbali. *Pýcha předchází pád*, chtělo by se říci. Zneklidňuje nás to.

Je podzim, čas díkčinění. Když jsem byla malá, říkávalo se *díkčinění za úrody zemské*. Ale nejen za ně děkujeme. *Díky za každé nové ráno*, zní v písni, kterou rádi zpíváme a opakujeme si její slova i teď, když společný zpěv není dovolen. Díky, Bože Otče, nejen za čas probouzení, ale i za každou denní i noční hodinu. I za ten podzim děkujeme, trochu jiný, než jsme byli zvyklí. Děkujeme a prosíme, buď s námi i v tento podivný čas.

Lia Ryšavá

Ze sborového života

V nejbližších týdnech se budeme potýkat s pandemií nemoci covid-19. Počínaje 12. říjnem 2020 platí následující opatření:

a) Od 12. října 2020 nebudeme slavit shromáždění v miroslavském kostele v 8:30, jak jsme zvyklí, protože maximální povolený počet účastníků shromáždění je 10. Bohoslužby je možné přenášet pouze přes internet.

b) Do odvolání rušíme běžná shromáždění a aktivity, jako je nedělní škola, setkávání senierek, biblické hodiny pro dospělé, programy v Kruhu. Biblické hodiny dětí jsou teoreticky možné, skupina je do 10 lidí, a záleží proto na domluvě rodičů a faráře. To se týká i skupiny konfirmandů.

c) Bohoslužby v Bohuticích a Moravském Krumlově budou nadále pokračovat v počtu max. 10 účastníků s tím, že budou dodržována všechna hygienická opatření. To je v našem případě reálné, z Miroslavi kromě kazatele nebudou jezdit další účastníci. Bohoslužby proběhnou beze zpěvu.

d) Od 1. října začal v našem sboru působit bratr vikář Richard František Vlasák. V tomto období by měl dvakrát do měsíce vést bohoslužby a kázat, dvakrát učit děti a konfirmandy a také vést biblického hodiny pro dospělé a děti. Budeme se snažit všechno promyslet a zařídit tak, abychom toto zadání pokud možno naplili, ovšem s ohledem na aktuální situaci. Prioritou je dodržovat hygienické podmínky, nařízení vlády a individuální možnosti nás všech. V první řadě je třeba preventivně předcházet možnému šíření nákazy covid-19.

Staršovstvo se bude operativně radit a sledovat vývoj situace. Je třeba se připravit na skutečnost, že události se mohou rychle měnit a že daný stav nemusí trvat jen vládou ohlášených 14 dnů. Aktuální informace budou poskytovány formou dopisu, mailů a webových stránek.

Děkujeme za pochopení a podporu.

Kontakty

David Sedláček, farář: mobil 603 186 128

Lia Ryšavá, kurátorka sboru: mobil 724 729 477

Sborový web: <http://miroslav.evangnet.cz/>

E-mail: cce.miroslav@volny.cz; sedl.david@centrum.cz